

Dinler ve Allah inancı ölüm korkusuyla mı uydurulmuştur?

www.ateistlerecevap.org/2017/09/dinler-ve-allah-inanc-olum-korkusuyla.html

ateistlerecevap

Eylül 11, 2017

Değerli kardeşimiz,

Bu iddia aslında bir felsefeciye aittir. Ben onu ve düşüncelerini burada sıralayacak değilim. Sadece bazı saf zihinleri bulandırabileceği ihtimaliyle konuyu kısaca değerlendirmekle yetineceğim.

Soru sahibi, insanın aciz bir varlık olmasından yola çıkıyor. Burada biraz duraklayalım ve “olmak” kelimesini “yaratılmak” şeklinde düzelterek konuya devam edelim.

Eğer “yaratılma” insanın kendi elinde olsaydı, aciz bir varlık olmak yerine aslanlar gibi güçlü, kuşlar gibi yükseklerde uçan bir canlı olmayı tercih edecek ve yanılacaktı. Tercih ona bırakılmadığına göre insan kendi kendine var olmamış, yaratılmıştır.

Bir buçuk milyonu aşkın canlı türü içinde en şerefli ve en üstün varlık olan insanın, böyle en aciz ve muhtaç bir mahiyette yaratılmasındaki İlâhî hikmeti kavrayabilmek için, hayalen maziye gidelim ve kâinatın yaratılış safhalarını özet halinde şöyle bir düşünelim:

Dünya sarayının inşasına başlanıyor. Buharımı bir madde gittikçe her tarafa yayılıyor, genişliyor, yükseliyor, soğuyor, katılaşmaya yüz tutuyor.

Ve melekler âlemi, işin sonunun nereye varacağını merak ederek bu garip icraatları seyre koyuluyorlar.

Bu faaliyetlerin sonunda ortaya bir güneş çıkıyor. Ondan kopan muhteşem bir lav parçası, güneşten belli bir mesafeye kadar uzaklaştıktan sonra yolculuğunun yönünü değiştiriyor. Gitgide daha fazla uzaklaşması beklenirken, Güneşin etrafında dönmeye başlıyor. Bir süre sonra o ateş parçasının büyük çoğunluğu okyanuslar, denizler, nehirler halini alıyor.

O korkunç ateş parçasının muhteşem okyanuslara dönüşmesini melekler âlemi hayretle seyrediyorlar.

Derken, o ateşin bir kısmı, kara haline geliyor; onda bitkiler boy gösteriyor, ormanlar teşekkül ediyor. Yakıcı ateşten yanıcı ormanların çıkması da büyük bir İlâhî mucize olarak seyrediliyor.

Daha sonra hayvanlar âlemi yeryüzünde boy gösteriyor. Bütün hayvanlar, yüzlerine takılan bir çift göz vasıtasıyla görme mucizesiyle tanışıyorlar. Güneş ışığı bütün gözlere nüfuz ediyor ve onların görmelerini sağlıyor.

Ve sonunda, her şeye muhtaç bir varlık olarak, insan yaratılıyor. Tâ ki, her şey onun imdadına koşsun, onun hizmetinde bulunsun. Ve o seçkin varlık, her şey ile Rabbini bilsin, O'nun hikmetini, rahmetini, kudretini tanısin; her şey için O'na hamd ve şükretsün.

İnsandan önce yaratılan milyonlarca tür canlıdan hiçbiri ne kendi gözlerini, ne güneşi, ne de bu iki varlık arasındaki yakın ilişkiyi bilemeden sadece yollarını görmekle, rızıklarını bulmakla yetiniyorlardı. İnsan ise kendisine lütfedilen akıl sayesinde güneşi de tanıdı, göz mucizesini de. Bu tanıma onun için ayrı bir imtiyazdı ve onu diğer bütün canlılardan daha üstün kılacak ve arza halife yapacaktı.

İşte insan bu büyük ihsan karşısında bütün ruhuyla ve kalbiyle Rabbine şükretmeye başladı.

Onu şükre sevk eden sadece görme nimeti değildi. Çevresindeki bütün canlılar, “Hava nedir?” “Atmosfer nedir?” bilmeden solunum yapıyorlardı. Emdikleri havanın ciğerlerine gittiğinden ve kanlarını temizlediğinden gafildiler. Onlar kanın da cahiliydiler, ciğerin de, havanın da. İnsan ise bunların üçünü de biliyor, düşünüyor, onlardaki İlâhî ihsanı tefekkür ediyor ve şükürünü artırıyor.

Verdiğimiz bu iki örneğe daha nicelerini ekleyebiliriz. İnsanoğlu, bedenindeki bütün organları, onların görevlerini ve faydalarını, ruhuna takılan bütün duyguları, hayali, hafızayı, vicdanı biliyor ve onlara sahip olmanın manevî hazzını kalbinin tâ derinliklerinde hissediyordu. Ayrıca, gece ve gündüzden mevsimlere, çiçeklerden yıldızlara, atomlardan sistemlere kadar çevresini kuşatan bütün varlıkları ve hadiseleri idrak edebiliyor ve bu kabiliyet onu şükre ve hayrete sevk ediyordu.

Bütün bu olup bitenlere karşı kendisine nasıl bir görev düşüyordu? Bu sorunun cevabını her vicdan arıyor, her akıl düşünüyor ve merak ediyordu.

İşte, Allah'ın sadık elçileri olan peygamberlerin gönderilmesi ve hak kelamı olan kitapların indirilmesiyle bu merak izale ediliyordu. Ve insanın yaratılmasındaki temel gaye, şu ayet-i kerimede açıkça ifadesini buluyordu:

“ Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet -kulluk- etsinler diye yarattım.” (Zâriyat Sûresi, 51/56)

Birçok tefsirlerde “ibadet”e “marifet” manası da veriliyor. Buna göre insanların ve cinlerin birinci vazifeleri “yaratıcılarını tanımak, ona iman etmek ve onun rızası dairesinde bir ömür geçirmek” oluyor.

İşte insanlar bu yaratılışları sayesinde vicdanlarının sevkiyle, iman ve ibadet ihtiyacını hissetmişler, bir peygambere kavuşamayanlar ise kendi akıllarıyla bu ihtiyaçlarını karşılama yoluna gitmişler ve bunun sonucu olarak da kendi yaptıkları putlara tapmaya başlamışlardır.

İddia edildiği gibi inanma ihtiyacının tek kaynağı, insanın kendi acizliğini görüp korkması ve sığınacak bir merci araması değildir.

Nur Külliyyatında, “Fıtrat-ı beşeriyede (insanın yaratılışında) cemale karşı bir muhabbet, kemale karşı perestiş etmek ve ihsana karşı sevmek vardır.” (Lem’alar) buyrulur.

Bütün kâinattaki cemel, kemal ve ihsan tecellilerini kendi öz varlığımızda da açıkça seyredabiliyoruz.

Konunun başında güneşten ve gözden söz etmiştik. Örneğimizi de yine gözden verelim.

Göz çok “güzel”dir”, çok “mükemmel” bir sanat eseridir ve insan için büyük bir “ihسان”dır. Göz örneğini diğer organlarımıza ve ruh dünyamıza taşıdığımızda insan varlığının “cemel, kemal ve ihsan” tecellileriyle adeta kaynaştığını görürüz.

İşte ibadetin gerçek kaynağı, sanıldığı gibi sadece korku değil, insanın kendi varlığındaki bütün bu rabbanî icraatlara vakıf olması, onları tefekkür etmesi ve ruhunun derinliklerinde şükür ihtiyacı duymasıdır.

Korkunun da bu vadiye ayrı bir yeri vardır, ama her şey ona bina edilemez.

İnsanın korktuğu en büyük hadise ölümdür. Bütün canlı türleri içinde hayat yolculuğunun ölümlle sonuçlanacağını bilen sadece insandır. Bu bilgi ve bu korku, insanın ölüm ötesi bir hayata aday olduğunun ayrı bir delilidir. Ve korku hissi, insanın o ebedî âleme hazırlanmasını sağlayan büyük bir sermayedir.

Bu âlemde cemel ve celal tecellileri, gece ve gündüz gibi yan yana ve iç içedirler.

“Cemale muhabbet, celalden havf etmek (korkmak)” büyük bir hakikattir. Yani, güzelliklere sevgi beslenecek, azamet ve kudret tecellilerinden ise korkulacaktır. Bu korku, Allah’a isyandan uzak yaşamanın ve ebedî saadete ermenin çok önemli bir esasıdır.

Bilindiği gibi insanın birinci görevi imandır; onu salih amel ve takva takip eder. Allah’a inanan kişi O’nun emirleri dairesinde hareket etmekle yani salih amel işlemekle cennete yöneldiği gibi, takva ile yani günahlardan sakınmakla da cehennemden uzaklaşır.

Korku hissi bunun için verilmiştir ve böyle değerlendirilmesi gerekir.

Bunun dışındaki mülâhazalar insanın sönük aklının mahsulü ve işlediği günahların hesabını verme korkusundan kaynaklanan bir teselli arayışıdır.

İlave bilgi için tıklayınız:

[İnanmak ihtiyacı doğuştan mıdır?](#)